

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 23838/20
Дана 09.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Јасмина Савић и Јелена Искић, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа Јовица Јајић, адвокат из Новог Сада, Булевар ослобођења 78, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ПРАВДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, ДИСЦИПЛИНСКЕ КОМИСИЈЕ ЗА УТВРЂИВАЊЕ ДИСЦИПЛИНСКЕ ОДГОВОРНОСТИ ЈАВНИХ ИЗВРШИТЕЉА, број 07-00-01155/2019-22 од 06.10.2020. године, у предмету дисциплинске одговорности, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, јавни извршитељ А.А., овде тужилац, именован решењем министра правде, број 740-08-00466/2013-22 од 05.11.2013. године, за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, са регистрованим седиштем у ..., ул. ... бр. ..., оглашен је дисциплинским одговорним што је у предмету посл. бр. И.И. 296/18, који се водио по предлогу за извршење извршног повериоца Б.Б. ..., ул. ... бр. ..., ПИБ: ..., МБ: ..., рачун бр. ... код Erste bank a.d. Novi Sad, по решењу о извршењу Привредног суда у Новом Саду посл. бр. И.И 300/18, против извршног дужника "В.В.", ... бр. ..., ..., МБ: ..., ПИБ: ..., рачун бр. ... код Агроиндустријске комерцијалне банке АИК банке а.д. Београд, пропустио да сходно законским одредбама изврши доставу решења о извршењу извршном дужнику, тако што радње уручења решења о извршењу није спроводио на начин и у роковима прописаним законом, те што је пропустио да благовремено обавести извршног

повериоца о томе да извршење није могуће спровести одређеним средством и предметом извршења и на тај начин онемогућио извршног повериоца да благовремено намири потраживање према извршном дужнику, чиме је извршио дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС”, бр. 106/15, 106/16 – аутентично тумачење, 113/17 – аутентично тумачење и 54/19 – у даљем тексту: “Закон”), па му је применом напред наведених прописа и одредби члана 528. став 2. тачка 2. и члана 536, 538. и 540. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС”, бр. 106/15 и 106/16) и члана 24. Правилника о дисциплинском поступку против Јавних извршитеља, изречена дисциплинска мера новчана казна у висини две просечне месечне плате судије основног суда што представља износ од 239.529,10 динара, који је потребно уплатити на уплатни рачун јавних прихода у року од 15 дана од дана достављања писменог отправка решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 09.12.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што није уопште или није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, због тога што је акт донео ненадлежни орган, због битне повреде правила поступка, због тога што је чињенично стање непотпуно или нетачно утврђено или је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и због тога што је у акту који је донет по слободној оцени, орган прекорачио границе законског овлашћења или ако такав акт није донет у складу са циљем у којем је овлашћење дато. Наводи, да је оспореним решењем оглашен дисциплински одговорним, јер је онемогућио извршног повериоца да благовремено намири потраживање према извршном дужнику. Истиче, да је тужени извео доказе у погледу свих чињеница, изузев чињеница да ли је извршни поверилац уопште могао да наплати своје потраживање. Тврди, да извршни поверилац уопште није могао да наплати своје потраживање, а да је тужени одбио његов доказни предлог да се изврши увид у списе предмета Привредног суда у Новом Саду, у којем је спроведен и окончан стечајни поступак у односу на извршног дужника, на основу чега се могло утврдити да ли је извршни поверилац уопште могао наплатити своје потраживање. Даље наводи, да је на усменој расправи предложио да се у току доказног поступка позове и саслуша законски заступник извршног повериоца Б.Б., посебно на околности на који начин је он својим поступањем у конкретном предмету извршења онемогућио извршног повериоца да благовремено намири своје потраживање, али да тужени није образложио зашто је одбијен наведени доказни предлог. Указује, да је тужени навео да је он, приликом достављања решења о извршењу на основу извршне исправе, пропустио да користи пошиљку “С6”, на којој је садржано обавештење да ће писмено наредног радног дана бити истакнуто на огласној табли, али да се не наводи пропис којим је предвиђено да је морао да користи пошиљку “С6”, а не неку другу пошиљку. Истиче да, иако је он оглашен одговорним због тога што је онемогућио извршног повериоца да благовремено намири своје потраживање према извршном дужнику, тужени у образложењу решења наводи да је утврђивање постојања имовине у стечајном поступку извршног дужника ирелевантно за поступање дисциплинске комисије, због чега је диспозитив решења конктрадикторан образложењу. Даље наводи, да је приликом доношења оспореног решења у делу изрицања дисциплинске мере тужени орган погрешно применио Закон о извршењу и обезбеђењу и Правилник о дисциплинском поступку против јавних извршитеља. Цитира одредбе члана 528. став 2. и 529. Закона о извршењу и обезбеђењу и одредбу члана 25. Правилника о

дисциплинском поступку против јавних извршитеља и истиче да оспорено решење уопште не садржи образложење зашто је изречена дисциплинска мера новчане казне, када је то само једна од четири мере које се могу изрећи за теже дисциплинске повреде. Указује, да у делу којим образлаже изрицање врсте дисциплинске мере, тужени наводи да је имао у виду тежину дисциплинске повреде и ранију неосуђиваност, али да нигде не образлаже каква је то тежина дисциплинске повреде. Сматра, да је тужени пропустио да у целости примени одредбу члана 529. Закона о извршењу и обезбеђењу и да узме у обзир све околности које могу да утичу на врсту и висину мере, а то су последице дисциплинске повреде, раније понашање јавног извршитеља, учињена штета и степен одговорности. Истиче, да је тужени узео у обзир само две околности које утичу на врсту и висину дисциплинске мере. Указује, да су околности које су узете у обзир олакшавајуће за њега и да је због тога нејасно зашто је изречена дисциплинска мера новчане казне, а не јавна опомена, или новчана казна у мањем износу, будући да тужени није нашао ниједну отежавајућу околност. Даље наводи, да је тужени у целости применио одредбе члана 529. Закона о извршењу и обезбеђењу и члана 25. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, утврдио би још олакшавајућих околности на његовој страни, с обзиром на његово раније понашање које је било у складу са Етичким кодексом јавних извршитеља, чињеницу да штете није ни било, јер се поверилац у конкретном извршном предмету, без обзира на његове евентуалне пропусте, не би ни наплатио, као и низак степен одговорности, те да је, имајући у виду све околности конкретног случаја, свакако било услова за изрицање блаже дисциплинске мере. Посебно истиче, да је тужени неосновано одбио његов доказни предлог да се изврши увид у списе предмета Привредног суда у Новом Саду, са образложењем да је утврђивање постојања имовине извршног дужника у стечајном поступку који је спроведен и окончан против извршног дужника ирелевантно за поступање дисциплинске комисије која није везана постојањем евентуалне штете. Сматра, да је овакав закључак потпуно погрешан, а да је тиме погрешна и примена закона од стране туженог, будући да управо од учињене штете зависи одлука о врсти и висини дисциплинске санкције. Тврди, да је извршен увид у списе Привредног суда, тужени би сасвим сигурно утврдио да је у конкретном случају изостала штетна последица по извршног повериоца, што би имало утицаја на врсту и висину изречене дисциплинске мере. Даље истиче, да је у оспореном решењу погрешно примењен закон када је утврђена новчана казна у висини од 239.529,10 динара. Наводи, да приликом одмеравања висине две судијске плате није наведен ниједан пропис на основу кога је тужени дошао до наведеног износа, те да се не може са сигурношћу утврдити да ли је то тачан износ две судијске плате. Сматра, да је у оспореном решењу било неопходно навести све одредбе Закона о судијама које регулишу начин обрачуна плате судија Основног суда, као и одредбе Закона о буџету Републике Србије, који регулише питања основице за обрачун и исплату плата, што је изостављено, па није могуће утврдити на основу чега је утврђен износ од 239.529,10 динара. Указује, да је одредбама члана 38. став 3. Закона о судијама одређено да су у другој платној групи судије основних судова, а у члану 39. став 3. истог закона прописано да друга платна група има коефицијент 3,00, те да износ две просечне плате судије свакако није износ који је наведен у решењу као износ новчане казне. Предлаже, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да му накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и на име таксе по одлуци суда, у року од 15 дана под претњом извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења, детаљно се изјаснио на наводе тужбе и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произилази да је захтевом за утврђивање дисциплинске одговорности јавног извршитеља А.А., овде тужиоца, који је поднео дисциплински тужилац Министарства правде, под бројем 07-00-01155/2019-22 од 15.01.2020. године, именованом јавном извршитељу стављено на терет да је поступајући у предмету И.И. 296/18 извршио дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу. Тужени орган је, након пријема захтева за утврђивање дисциплинске одговорности против тужиоца, одржао заседање, на ком је утврдио да је захтев уредан, благовремен и дозвољен, те је упутио допис тужиоцу да се у року од 15 дана изјасни на наводе из захтева, што је тужилац учинио, у остављеном року, писменим изјашњењем од 16.06.2020. године. Након тога тужени орган је одржао усмену јавну расправу дана 31.08.2020. године, на којој је, одлучујући о предлогу браниоца, донео решење о одбијању предлога за саслушање представника извршног повериоца А.А., налазећи да извођење тог доказа не би допринело разјашњењу чињеничног стања у овом предмету и следећу расправу заказао за 06.10.2020. године ради саслушања тужиоца. На усменој јавној расправи од 06.10.2020. године је саслушан тужилац, те су тужилац и његов бранилац предложили да тужени орган изврши увид у списе предмета Привредног суда у Новом Саду, у ком је спроведен и окончан стечајни поступак у односу на извршног дужника на околност да ли је у том поступку утврђено постојање неке имовине извршног дужника на којој је постојала могућност намирења новчаног потраживања, између осталог, овде извршног повериоца, а везано за утврђивање чињенице да ли је на страни извршног повериоца наступила нека штета због поступања јавног извршитеља у конкретном предмету извршења, који је тужени орган одбио. У спроведеном поступку, утврђено је да је Привредни суд у Новом Саду, поступајући по предлогу за извршење извршног повериоца Б.Б. ..., ул ... бр. ..., ПИБ: ..., МБ: ..., рачун бр. ... код Erste bank a.d. Novi Sad, против извршног дужника “В.В.”, ... бр. ..., ..., МБ: ..., ПИБ: ..., рачун бр. ... код Агроиндустријске комерцијалне банке АИК банке а.д. Београд, а ради наплате новчаног потраживања у износу од 32.150,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана 25.04.2013. године па до исплате, трошкова парничног поступка у износу од 47.829,00 динара, као и трошкова извршног поступка, дана 15.08.2018. године донео решење о извршењу посл. бр. И.И 300/18, на целокупној имовини извршног дужника. Предметно решење о извршењу донето је на основу извршне исправе – пресуде Привредног суда у Новом Саду 8 П. бр. 1244/2013 од 01.07.2015. године, која је преиначена пресудом Привредног апелационог суда 7 Пж. 6350/15 од 22.07.2017.

године, а којом је обавезан извршни дужник да извршном повериоцу плати износ од 32.150,00 динара, са законском затезном каматом почев од 25.04.2013. године до исплате, као и да накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.829,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Јавни извршитељ, овде тужилац, је закључком бр. И.И. 296/18 од 17.09.2018. године, одредио предмет и средство извршења и то, на новчаним средствима на рачуну извршног дужника, те је предметни закључак заједно са решењем о извршењу доставио пуномоћнику извршног повериоца дана 19.09.2018. године, док је извршном дужнику доставу покушао два пута у септембру месецу 2018. године. Достава извршном дужнику је оба пута вршена путем пошиљки “С5”. Јавни извршитељ, овде тужилац, није доставио Привредном суду у Новом Саду решење о извршењу и закључак бр. И.И. 296/18 од 17.09.2018. године, ради истицања писмена на огласну таблу суда. Закључак бр. И.И. 296/18 од 17.09.2018. године, Народна банка Србије – Сектор за принудну наплату је примила дана 18.09.2018. године, а 03.10.2018. године је обавестила тужиоца да предметно извршење није спроведено у року од 15 дана од дана пријема решења. Тужилац је дана 29.01.2019. године обавестио пуномоћника извршног повериоца да извршење није спроведено блокадом рачуна извршног дужника, те да је потребно да извршни поверилац поднесе предлог за даље вођење извршног поступка. Након тога, тужилац је запримио закључак Привредног суда у Новом Саду, 3 ИИ. 300/18 од 04.02.2019. године, којим је обавештен да треба да достави суду копије доставница за извршног дужника и извршног повериоца. Тужилац је потом 14.03.2019. године запримио допис Привредног суда у Новом Саду 3 ИИ. 300/18 од 12.03.2019. године, у прилогу ког му је достављен допис Привредног суда у Новом Саду којим се доставља решење тог суда, број 1. Ст. 74/18 од 28.02.2019. године, а којим је отворен стечајни поступак над извршним дужником. Дана 19.03.2019. године тужилац је обавестио Привредни суд у Новом Саду да решење о извршењу, поред два покушаја, није успешно уручено извршном дужнику, те да ће након истицања писмена на огласној табли суда, обавестити суд о успешно извршеној достави. Надаље, тужилац је дана 21.03.2019. године донео решење којим је извршни поступак против извршног дужника прекинуо због чињенице да је над извршним дужником отворен стечајни поступак и истог дана донео закључак И.И. 296/18, којим се закључак, број И.И. 296/18 од 17.09.2018. године, којим је одређено спровођење извршења на новчаним средствима на рачуну извршног дужника, ставља ван снаге. Ургенцијом Привредног суда у Новом Саду, 3. И.И. 300/18 од 30.09.2019. године, коју је примио дана 09.10.2019. године, тужилац је поново позван да достави копије доставница за извршног дужника и извршног повериоца. Дописом И.Ив. 296/18 од 26.12.2019. године, тужилац је обавестио Привредни суд у Новом Саду, да у предметном извршном поступку решење о извршењу није уручено извршном дужнику, имајући у виду да је покушај доставе два пута остао неуспешан, те да извршном дужнику достава није извршена путем огласне табле, будући да је у међувремену донео решење о прекиду поступка из разлога отварања стечајног поступка над извршним дужником. На основу свега изнетог, тужени орган је утврдио да је тужилац повредио правила извршног поступка прописана законом, која се односе на достављање писмена странкама у поступку, у овом случају извршном дужнику, те правила која се односе на обавештавање извршног повериоца о томе да извршење није могуће спровести одређеним средством и предметом извршења. Тужени орган је уважио одбрану браниоца јавног извршитеља, овде тужиоца, дату на усменој јавној расправи дана 31.08.2020. године, у делу који се односи на уредност поднетог захтева за утврђивање

дисциплинске одговорности од 15.01.2020. године у делу описа дисциплинске повреде у којој је наведено да је јавни извршитељ у предмету И.И. 296/18, поступао по предлогу за извршење извршног повериоца Б.Б., уместо по донетом решењу о извршењу Привредног суда у Новом Саду и том приликом утврдио да уочени пропуст није од значаја за другачију одлуку, имајући у виду одредбу члана 24. став 2. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, којом је прописано да Комисија приликом одлучивања није везана чињеничним описом и правним основом који је навео подносилац у захтеву за утврђивање дисциплинске одговорности, као ни предложеном мером. Тужени орган је даље оценио да нису основани наводи браниоца да је наступила застарелост покретања дисциплинског поступка против тужиоца. Наиме, поступајући по решењу о извршењу Привредног суда у Новом Саду, број 300/18 од 15.08.2018. године, тужилац је 17.09.2018. године закључком број И.И. 296/18, одредио предмет и средство извршења и заједно са решењем о извршењу био у обавези да их уредно достави извршном дужнику, што није учинио ни до дана 21.03.2019. године, када је донео решење о прекиду поступка услед отварања стечаја на извршним дужником. С тим у вези, тужени орган је нашао да је повреда о достављању у смислу члана 36. Закона о извршењу и обезбеђењу трајала до 21.03.2019. године када је тужилац донео закључак о прекиду поступка услед отварања стечаја над извршним дужником, до ког датума није уредно уручио писмена извршном дужнику. У погледу поступања тужиоца након обавештења Народне банке Србије – Сектора за принудну наполату од 03.10.2018. године да предметно извршење није спроведено у року од 15 дана и пропуштања рока од 8 дана да обавести извршног повериоца о тој чињеници у смислу члана 305. став 2. и 3. Закона о извршењу и обезбеђењу, да би га о истој обавестио дана 29.01.2019. године, тужени орган је става да је наведена повреда вршена у континуитету, и то истеком рока од 8 дана од дана обавештења НБС, тачније од 11.10.2018. године до дана 28.01.2019. године, када је тужилац обавестио пуномоћника извршног повериоца. Како је Министарство правде дана 04.12.2019. године обавештено од стране Привредног суда у Новом Саду о учињеним повредама тужиоца, које су предмет овог дисциплинског поступка, а дисциплинска комисија је захтев за утврђивање дисциплинске одговорности, број 07-00-01155/2019-22 од 15.01.2020. године, примила 15.01.2020. године, по оцени туженог органа, није наступио субјективни рок застарелости покретања дисциплинског поступка. Такође, није наступио ни објективни рок застарелости покретања дисциплинског поступка, с обзиром да није протекао рок од 12 месеци од учињене повреде, тачније од 21.03.2019. године у погледу достављања решења о извршењу и закључка о одређивању предмета и средства извршења у смислу члана 36. Закона о извршењу и обезбеђењу, као и од 28.01.2019. године у погледу достављања обавештења извршном повериоцу да се изјасни о даљем току поступка у смислу члана 305. став 2. и 3. Закона о извршењу и обезбеђењу, па до дана подношења и пријема захтева за утврђивање дисциплинске одговорности јавног извршитеља. Тужени орган није прихватио предлог тужиоца и његовог браниоца да се у допуни доказног поступка изврши увид у списе предмета Привредног суда у Новом Саду, у ком је спроведен и окончан стечајни поступак у односу на извршног дужника на околност утврђивања постојања неке имовине извршног дужника на којој је постојала могућност намирења новчаног потраживања, како би се утврдило да ли је на страни извршног повериоца наступила нека штета због поступања јавног извршитеља у конкретном предмету извршења. Ово стога, јер је утврђивање постојања имовине у стечајном поступку извршног дужника ирелевантно

за поступање дисциплинске комисије која приликом утврђивања дисциплинске повреде јавног извршитеља у поступку извршења и обезбеђења, није везана постојањем евентуалне штете на страни извршног повериоца. Одлучујући о врсти дисциплинске мере, тужени орган је имао у виду тежину дисциплинске повреде и ранију неосуђиваност тужиоца од стране дисциплинске комисије, па је нашао да ће изречена мера новчана казна постићи сврху кажњавања и да није потребно изрицати тежу дисциплинску меру. Имајући у виду све околности случаја, изречена је новчана казна у износу од две просечне плате судије основног суда што износи од 239.529,10 динара. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 15. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС”, бр. 106/15 ... 54/19) прописано је да су извршни поступак и поступак обезбеђења јесу хитни.

Одредбом члана 36. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да се извршном дужнику који је правно лице или предузетник писмена достављају на адресу седишта или адресу за пријем поште које су уписане у регистру Агенције за привредне регистре или другом јавном регистру, а физичком лицу - на адресу пребивалишта или боравишта која је уписана код органа који води евиденцију о личним картама. Ставом 2. истог члана прописано је да ако достављање не успе, писмено се наредног радног дана истиче на огласну таблу суда који је донео решење о извршењу на основу извршне или веродостојне исправе, а кад је реч о решењу о извршењу на основу веродостојне исправе, достављање се понавља још једном по истеку рока од осам дана од претходног достављања, а ако ни поновљено достављање не успе, решење се наредног радног дана истиче на огласну таблу суда. Ставом 3. истог члана прописано је да достављач оставља у поштанском сандучету извршног дужника или на другом месту на адреси извршног дужника обавештење које садржи лично име извршног дужника, својство у поступку, назнаку да ће писмено наредног радног дана бити истакнуто на огласној табли суда, назив и адресу тог суда и упозорење да се по истеку рока од осам дана од истицања писмена на огласној табли суда сматра да је достављање извршено.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да акте суда и јавног извршитеља и писмена странака и других учесника у извршном поступку и поступку обезбеђења доставља јавни извршитељ, ако суд није искључиво надлежан за извршење, у ком случају достављање обавља суд.

Одредбом члана 138. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да јавни извршитељ изводи своја овлашћења из закона и стара се о томе да се извршни поверилац што брже и повољније намири уз поштовање закона и права извршног дужника.

Одредбом члана 305. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да ако извршење није спроведено у року од 15 дана од дана пријема решења о извршењу, јавни извршитељ позива извршног повериоца да се у року од осам дана изјасни о томе да ли остаје при намирењу на новчаним средствима на рачуну извршног дужника или предлаже додавање новог средства и предмета извршења или промену средства и

предмета извршења. Ставом 3. истог члана прописано је да ако се извршни поверилац не изјасни у року, извршни поступак се обуставља.

Одредбом члана 527. став 1. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да тежа дисциплинска повреда јесте кашњење са доношењем решења и закључака у извршном поступку или поступку обезбеђења или неблаговремено предузимање радњи којима се непосредно спроводи извршење или обезбеђење.

Одредбом члана 528. став 2. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да се за теже дисциплинске повреде изричу: 1) јавна опомена; 2) новчана казна од једне до 12 просечних месечних плата судије основног суда исплаћених у месецу који претходи оном у коме је донето решење о новчаној казни; 3) привремена забрана делатности јавног извршитеља; 4) трајна забрана делатности јавног извршитеља.

Одредбом члана 24. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља ("Службени гласник РС", 32/16 и 58/16) прописано је да када утврди чињенице које су значајне за одлучивање Комисија доноси једну од следећих одлука: 1) решење којим се јавни извршитељ оглашава одговорним за дисциплинску повреду и изриче дисциплинска мера; 2) решење којим се јавни извршитељ ослобађа дисциплинске одговорности; 3) решење којим се дисциплински поступак обуставља због застарелости покретања или вођења дисциплинског поступка. Ставом 2. наведеног члана прописано је да при одлучивању Комисија није везана чињеничним описом и правним основом који је навео подносилац захтева, нити дисциплинском мером чије је изрицање он предложио. Одредбом члана 25. став 1. истог Правилника прописано је да се дисциплинска мера изриче сразмерно тежини учињене дисциплинске повреде, а ставом 2, да се приликом изрицања дисциплинске мере узимају у обзир све околности које могу да утичу на врсту и висину мере, а пре свега тежина и врста дисциплинске повреде, раније понашање јавног извршитеља, учињена штета, степен одговорности и дисциплинске мере које су раније изречене јавном извршитељу.

Имајући у виду чињенично и правно стање ствари правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је утврдио да је тужилац извршио дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу и применом одредби члана 528. став 2. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу и члана 24. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, изрекао му дисциплинску меру - новчану казну у висини две просечне месечне плате судије основног суда што представља износ од 239.529,10 динара, који је потребно уплатити на уплатни рачун јавних прихода у року од 15 дана од дана достављања писменог отправка решења, а утврђене повреде је јасно образложио. Ово стога, јер је тужени орган правилно утврдио да је тужилац повредио правила извршног поступка прописана законом, која се односе на достављање писмена странкама у поступку, у овом случају извршном дужнику, те правила која се односе на обавештавање извршног повериоца о томе да извршење није могуће спровести одређеним средством и предметом извршења. Наиме, имајући у виду да је решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду, број И.И. 300/18 од 15.08.2018. године, донето на основу извршне исправе, тужилац је пропустио да примени правила о достављању решења о извршењу донетог на основу

извршне исправе, будући да је два пута покушао доставу предметног решења извршном дужнику, иако је законом прописано да се, ако достављање не успе, писмено наредног радног дана истиче на огласну таблу суда који је донео решење о извршењу на основу извршне исправе. С тим у вези, тужилац је пропустио да приликом достављања решења о извршењу на основу извршне исправе остави у поштанском сандучету извршног дужника или на другом месту на адреси извршног дужника обавештење које садржи лично име извршног дужника, својство у поступку, назнаку да ће писмено наредног радног дана бити истакнуто на огласној табли суда, назив и адресу тог суда и упозорење да се по истеку рока од осам дана од истицања писмена на огласној табли суда сматра да је достављање извршено, те да након неуспеле доставе, писмено и достави суду ради истицања на огласној табли, чиме би се створила могућност за наступање правноснажности решења о извршењу. Надаље, тужилац је пропустио да након обавештења Народне банке Србије – Сектора за принудну наплату о томе да предметно извршење није спроведено у року од 15 дана од дана пријема решења о извршењу, које је примио 03.10.2018. године, без одлагање позове извршног повериоца да се у року од 8 дана изјасни о томе да ли остаје при намирењу на новчаним средствима на рачуну извршног дужника или предлаже додавање новог средства и предмета извршења или промену средства и предмета извршења, него је тек по протеклу скоро четири месеца то обавештење доставио пуномоћнику извршног повериоца, пропуштајући да у том обавештењу назначи рок за поступање извршног повериоца и евентуалну санкцију у случају непоступања, која се огледа у обустави поступка, чиме је онемогућио извршног повериоца да се изјасни о таквој чињеници, те да се намири другим средством и на другом предмету извршења, посебно имајући у виду да је од момента пријема обавештења Народне банке Србије, до момента отварања стечајног поступка над извршним дужником, протекло готово пет месеци.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да приликом утврђивања чињеничног стања тужени није извео доказе на околност да ли је извршни поверилац уопште могао да намири своје потраживање и тврди да извршни поверилац уопште није могао да наплати своје потраживање, а да је тужени одбио доказни предлог тужиоца да се изврши увид у списе предмета Привредног суда у Новом Саду, у којем је спроведен и окончан стечајни поступак у односу на извршног дужника, као и да се саслуша законски заступник извршног повериоца Б.Б., посебно на околности на који начин је он својим поступањем у конкретном предмету извршења онемогућио извршног повериоца да благовремено намири своје потраживање, али налази да нису основани. Ово стога, јер је тужени орган правилно образложио да утврђивање постојања имовине у стечајном поступку извршног дужника ирелевантно за поступање дисциплинске комисије која приликом утврђивања дисциплинске повреде јавног извршитеља у поступку извршења и обезбеђења, није везана постојањем евентуалне штете на страни извршног повериоца. Наиме, одредбом члана 5. Етичког кодекса јавних извршитеља прописано је да носилац ове професије обавља делатност стручно у складу са законом и другим општим актима, тако да својим радом и понашањем оправда и учвршћује поверење странака, грађана, судова и других организација, док је одредбом члана 10. став 1. Кодекса прописана дужност јавног извршитеља да се приликом вршења радњи у оквиру својих овлашћења и дужности, придржава Устава, закона и других општих аката. У спроведеном поступку утврђено је да је тужилац повредио правила извршног поступка прописана законом, која се односе на

достављање писмена странкама у поступку, у овом случају извршном дужнику, те правила која се односе на обавештавање извршног повериоца о томе да извршење није могуће спровести одређеним средством и предметом извршења, што тужилац није ни оспорио. Према томе, како је несумњиво утврђено да је тужилац повредио законом прописана правила извршног поступка, правилно је тужени орган одбио извођење наведених доказа, предложених од стране тужиоца, будући да не би били од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

Нису основани ни наводи тужбе којима се оспорава изречена дисциплинска мера – новчана казна и њена висина, будући да је тужени орган тужиоцу правилно изрекао дисциплинску меру применом одредби члана 528. став 2. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу и члана 24. и 25. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, имајући у виду тежину дисциплинске повреде и ранију неосуђиваност јавног извршитеља, те је на основу тога нашао, да ће се и оваквом, блажом дисциплинском мером, постићи сврха кажњавања и да није потребно извршити тежу дисциплинску меру. Висину просечне месечне плате судије Основног суда у износу од 119.764,55 динара за септембар месец 2020. године, тужени орган је правилно утврдио на основу дописа Високог савета судства, који се налази у списима предмета, за месец који претходи оном у коме је донето решење о новчаној казни, те није било потребно да је образлаже у складу са одредбама Закона о судијама и Закона о буџету, нити је тужени орган за то овлашћен.

Суд је ценио и све остале наводе тужбе и налази да су неосновани и усмерени искључиво на избегавање, односно умањење дисциплинске одговорности тужиоца, која је несумњиво утврђена, са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, које прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају. О овом питању се у више случајева изјаснио и Европски суд за људска права. У пресуди донетој у случају Van de Hurk против Холандије од 19. априла 1994. године Европски суд је истакао да обавеза суда да образложи своју одлуку и да узме у обзир аргументе странака не подразумева да суд мора детаљно да одговори на све наводе странака изнете у правном средству о коме одлучује, већ само оне које оцени правно релевантним. Поред тога, суд је везан границама захтева постављеног тужбом, а не и разлозима наведеним у тужби.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.03.2022. године, III-4 У. 23838/20

Записничар
Милана Узелац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ